

Perdoneu, però algú ho havia de dir

Per a mi, els Flumine no han sigut ben tractats per TV3 i l'*Oh happy day*. Primer ens van dir que eren jòvens i amateur. Quan cantaven els solistes, tots menys els Flumine, amb micròfon en mà. Les cançons, la coreografia i el vestuar, ho escull el programa. Van demanar tamborets per a l'última actuació i els ho van negar. Per cert, he vist la foto de Geriona amb tamboret, que han inventat el cor de sis veus; jo no entenc de música. Per cert, els sucus que anuncien són de Geriona. Perdó, Girona.

Les cares del presentador i el jurat abans d'acomiar-los del programa, a mi em diuen moltes coses; cadascú és lliure d'emetre la seua opinió. El productor musical no sap on està Tortosa. Barcelona, Terrassa i Girona, si que les ha visitat més d'una vegada. Tots menys els Flumine han cantat cançons dels seus repertoris amb arranjaments al seu gust.

Cal felicitar tot el personal del programa i de TV3 per com de bé han tractat els Flumine, i les gravacions han sigut precioses, de com som i com vivim els del sud de la Catalunya oblidada.

Al jurat, agrair la valentia d'acomiar-los del cor Flumine als camerinos, ja que

Unes coses i d'aquelles moltes i d'aquests anys. I tot plegat –a més a més de la qüestió mundial– és la qüestió política territorial d'Espanya i la qüestió econòmica, financera i social; qüestions que afecten, per tant, doblement, Catalunya, com a integrant, de moment, d'aquest Estat unitarista, centralitzador i devastador de diversitats que és sota el qual estem governats des de la pamplinada de les autonomies que van inventar-se els pares de la pàtria en els temps de la transició. Un bon cacau local en els temps de transformació global que preconitza el magnat David Rockefeller, el qual, en un sopar amb ambaixadors de l'ONU, va deixar anar aquesta perla: “Estem a punt d'una transformació global. Tot el que ens cal és una gran crisi i les nacions acceptaran el nou ordre mundial”.

El nou ordre mundial que, des del 1973 (amb la crisi del petroli, amb els Chicago Boys de Milton Friedmann,

amb Kissinger i companyia van anar posant en solfa, arreu del món, amb la Comissió Trilateral i, des dels anys 50, amb el fins ara secret club Bilderberg, els “amos del món”, com han estat definits, que tant et munten una guerra com eliminen opositors polítics, que manipulen el sistema financer com condemnen a la fam regions senceres del món o que tant promouen la nuclearització com les tecnologies punta en l'espai, l'alimentació i en el control de les persones i de la naturalesa.

La suma d'aquestes transformacions localitzades (cada cop amb més repercussions generals) és la que està duent a la transformació global, amb la consegüent gran crisi que desitja aquest Dràcula dels temps moderns que és David Rockefeller, que, a punt de fer cent anys, deu continuar considerant-se un benefactor de la humanitat.

En la part que ens pertoca, nosaltres,

tal que ha perdut tots els cartes de navegar i dintre d'una nació, Catalunya, històricament concentrada sobre la capital, també, i en alt grau, tastem les dobles i triples conseqüències negatives d'aquesta transformació global que ha de conduir a la gran crisi desitjada per aquesta plutocràcia que, en forma de piràmide, fa i desfa sobre la realitat de la vida humana i natural.

Exemples: del Castor als plans hidrologics, dels accidents nuclears als canvis climàtics, de la ruïna de l'exploració familiar agrària a l'agricultura familiar explotada, de la urbanització delirant de les nostres platges als mars convertits en pàrquings d'embarcacions, de l'abús de l'agricultura química a la pèrdua de diversitat biològica dels nostres sòls, del fracàs de grans inversions (industrials, urbanístiques o hidroturístiques) a l'ofegament del petit empresariat productiu, de les restriccions al desenvolupament econòmic habi-

Xavier Garcia
Escriptor

tual a la concentració de capitals a les grans institucions bancàries i, en fi, de la depauperació d'amplis sectors socials a l'enriquiment indecent –a costa de tots– d'una nova casta de polítics i financers que, no havent fet res perquè arribés la democràcia, s'han aprofitat d'ella com quan encara hi havia dictadura.

Són moltes coses a resoldre per part de comunitats petites com la nostra, problemes i conflictes que ens han sobrevingut al llarg del temps i per afrontar els quals no sabem ben bé per on començar. Pensem que amb la llibertat –a la qual tenim dret com a poble diferenciats– podem arribar, si no a resoldre'ls de tot, sí a encaminar-los. Però cal que altres pobles, aquí i arreu del món, tinguin la mateixa voluntat. Aquesta és l'esperança.

Cartes del lector

la direcció els va negar que s'acomia-ressen del jurat.

Estic molt frustrat, i espero que no siga per “endollisme” o per motius econòmics que els hagen tractat d'aquesta

manera. Amb l'esforç tan gran que han fet aquests jòvens, sacrificant el seu temps i estudis, i les seues ganes de cantar, amb tan poc temps per assajar ja que estudien a Vic, Barcelona, Tarrago-

na... I tira cap a Barcelona, amb més de dos hores d'anada, a més a més de la tornada.

Espero haver aclarit molts dubtes i que cadascú puga opinar amb més claredat.

Finalment, convido la gent a que, com jo, no mire *Oh happy day*. Per a mi, TV3 ja no existeix.

Daniel Enrique Lleixà Tovar
TORTOSA